

מסורת הש"ס

הוציאו לו פרק חמישי יומא

מה.

עין משפט
גו כצורה

א ד ב מ ח כ ט י
 ז ח ט י א ב ג ד ה ו
 ז א ב ג ד ה ו ז ח ט י
 א ב ג ד ה ו ז א ב ג ד ה ו
 ז א ב ג ד ה ו ז ח ט י
 א ב ג ד ה ו ז א ב ג ד ה ו
 ז א ב ג ד ה ו ז ח ט י
 א ב ג ד ה ו ז א ב ג ד ה ו

בעי רב פפא דבקה לקומץ בדופניה דמנא וכו' דמר הכי גרס
 בעי מר בר רב אשי אפסיה למנא דבקה לקומץ בארעמייה
 דמנא מאי הנחה נהוכו זענין והא איכא או דילמא חמיקותו זענין
 והא איכא חמיקו וכרוכו ספרים ליהא לזעיא דמר בר רב אשי אבל
 צפק קמה דמנחום (דף י"ג. ה.) איכא
 ככל הספריים ופיון דמיימי לטולה
 מילתא דהתם הכא אבג גרלא גרלא
 דגרסינן נמי לזעיא דמר בר רב אשי
 וזמיה לי דצפק המונח מקדש
 (בבלי דף פח.) אמר שמואל כלי
 שרת און מקדש אלף צפתי ופרימי
 למעוטי חקק מושונו במנחון ושמה יש
 לומר דהוא היה מפרש כאן שהספק
 הכלי כי ימונא ועשה מוכי צרו וצרו
 מוכי שפיר מקדש ורש"י פה שם אלף
 צפתי צבורה וקשה ליה ליימאר
 נקדש צפתי התם:

דכקיס לקומץ בדופניה דמנא. קיי"ל במסכת מנחות (דף טו.)
 שרקומץ טעון ממן כלי וקומץ מתוך כלי זה ומקדשו למון כלי אחר
 ואם לא נתנו זשוליו ונתנו זדופינו ודבקו מהו: טפוסות. לשון דבר
 אף בגובה מטען כמו על דאטפטא אטפוץ (בבלי ס"פ מנחה טו.) נשפך
 הדם על הרצפה. ולא תקבל כלי:
 מן כפלי כו'. משנה היוזא לזעמה
 צפק אחר (דף זג.) ואינו לו נבל וז
 ושמיהו במסכת זבחים: מנא הני
 מילי. דזענין שירד מלואר בהמה
 כלי: מדם הנפש. דרש קילות
 שהנפש יולאח בו: גורעין. אות
 ממיכה זו ומוספיין על מיכה זו
 ודורשין: מישה צפתינן קטורים.
 על מנת להקטירה למחר: מי יליף
 מנא מנא ממנחה. מה התם מהניא
 ממשכה דקמימלתא דצפקן לו צמנחות
 (דף פג.) מוזאת המורה לעולה ולמנחה
 וגוי' הוקשו לשלמים מה שלמים
 מןגלגן ומתפגלן אף מנחה וכו':
 והלא נמי הנייא משפחה. צחיפתיה
 או לא. והכלו הנייא לאשקוי' הנייא הך
 כדאשקוי לעיל דהניאו מרוייהו צפי' הוו
 להו כהנא טעמא א' לאומייה הכא צחיפין
 דהתם קומלו' אכל הך מילתא
 אחרימי' היא וכו' נמי לא דרשי גזירה
 שיה לזענין קומלו' דילמא דרשי לה
 לענין מחשבה: פוסל אט כולס.
 שזו היא מהתם שפירא מעלות שזאמרו
 צחומר נקדש (מנינה דף ק.) שהכלי
 מתקן כל מה צחומר להיות כאלו
 נגע ככולו: קפ"ד מדפסיל עובל
 יוס. אלמא קידשה הכלי קדושת
 הנוף פסלה נמי לינה וכוון דפסלה
 לינה פסלה נמי מחשבה לינה כשמייש
 להקטירה למחר. וקשה לי דצפקיה
 למתנייהו דמעילה (דף י.) דמנן זה
 בדיא הקומץ והקטורה ומנחה
 ככתיב מועלין צהן משהוקדשו קדשו
 ככלי הוכשרו ליפסל בטבול יוס
 וצמוקש כפרים ולינלו והכל דתיק
 לאומייה צפק ק"ד מטבול יוס:
 השיג

מובא רשי'
 דבקה לקומץ. דבקה לקומץ. דבקה לקומץ.
 דבקה לקומץ. דבקה לקומץ. דבקה לקומץ.
 דבקה לקומץ. דבקה לקומץ. דבקה לקומץ.
 דבקה לקומץ. דבקה לקומץ. דבקה לקומץ.
 דבקה לקומץ. דבקה לקומץ. דבקה לקומץ.
 דבקה לקומץ. דבקה לקומץ. דבקה לקומץ.
 דבקה לקומץ. דבקה לקומץ. דבקה לקומץ.
 דבקה לקומץ. דבקה לקומץ. דבקה לקומץ.
 דבקה לקומץ. דבקה לקומץ. דבקה לקומץ.
 דבקה לקומץ. דבקה לקומץ. דבקה לקומץ.
 דבקה לקומץ. דבקה לקומץ. דבקה לקומץ.
 דבקה לקומץ. דבקה לקומץ. דבקה לקומץ.

גורעין ומוסיפין ודורשין. לא
 שייך למיפוק סכינא
 חרישא דמסקף לקראי דשרין צפ'
 יש נחלשין (ב"ב דף ק"ה:) דהתם [מנין]
 נסיב וי"ו דונחלתו ולמ"ד לזאשו
 ועושה מיכה צפתי עלמא. צפ"ב
 דכתיב (דף כה.) גרס אמר רב
 יהודה אמר שמואל שזמט תריך
 שגביה סמין לעמלה שזמט ולקח
 מדם הפר ולא מדם הפר ודבר אחר
 וזמיה ממשעטין דם הספק כל שכן
 שעל הרצפה וי"ל דילמא דם הספקין
 גרע טפי שמתקבל צפסול דלאמרינן
 צמנחה לא כלל כשר ואם כללה חוץ
 למנחה העורה איכא למאן דלמר
 פסולה צפ"ק דמנחות (דף ט.) א"י נמי
 א"י לאו טעמא דגורעין ומוספיין
 ודורשין רי"א דמדם היא ודבר אחר
 אחא למעוטי שעל הרצפה אכל דספקין
 שפיר דמי הא דלא מייבעיא לן הכא
 אין לי אלא קדשי קדשים קדשים
 קלים מניין דקא מייבעיא צפקא יש
 דזבחים (דף טז.) גני הורסו און
 הפר ואחר כך קיבל דמו פסול
 שנאמר הפר שהיה כבר דיוון דגלי
 צמד מייביה דהיי' קדשים קלים הכי
 גרס רש"י ופליגי בהוה לא מיימי ליה צפתי
 ואמר לעיל משום דלא אפשר ואי דיוו ככלי שרת דמו נעילי צפתי ונחה למתכה עליהו וכי מטי התם ירפה קלת דיוו זי מו צפתי
 לקטורה ליפול על הרצפה והמתכה תשאר עדיין צדיו ולישקלה למתכה ולומחה אררע' והדר יגביה הקטורה מן הקרקע ויתנה על
 הנחלים כיון דדיוו ככלי שרת דמו וי"ל אפילו אמר' דדיוו ככלי שרת דמו ולא מייפסיל א"י פסלה אררע' ואפסיה מכל מקום לאו אורח
 אררע לעשות כן לכתמילה ככל שנה ושנה השתא לפני מלך ד"ו אין עושין כן לפני מלכי המלכים הקב"ה עכ"ר:ו'
 מ"י י"ף כ"א פ"א מהם. פירש"י ומנהגן מנהגיה דליפא ביהיקא מוזאת המורה לעולה ולמנחה וגו' דהוקשה לשלמים שמפגלן
 ומתפגלן וזמיה לי והאמרינן צפק אורו' מוקומן (מנחות דף טח.) דצפק הלמד בדיקה אינו חומר ומלמד גר"ש צפקדשים וי"ל
 לפרש דפשיטא ליה דשיין זה פייגול בהליכתה ובהקטרתה למ"ד צמנחה הקטירה מפגלת הקטירה צפק הקומץ וטו' (מנחות דף טו.)
 כיון דכל הני עבודות דמו לגמרי בעבודת המנחה וזש"ל דלא איתפק לשלמים היא כהן צמר קרל דוחא' המורה ציוס' לזומו' אח' בני
 ישראל להקריב את קרבניהם (ויקרא ז) ודרשין מייני' זה צבור ומשאר ופסח וכל מדי דשיין ביה הקרבה והקטירה עד שאני מרבה לוג שמן
 שאלמו' מלודע דמנחה צפק (ויקרא ט) ומנחות ט. דזענין לשמו ושאל הכי רב עובד הקודש את ריב"ז'א' מנלן וזש"ל ויהיו זי ענין
 לזומו להקריב את קרבניהם בפקא דלזוימו נמי יאקרי קרבן כדכתיב (ויקרא ז) והקריב אותו לאשש' ואת לוג השמן ודרשין צפק צית
 שאני (זבחים דף מד:) כל קרבנם (במדבר יג) לרבות לוג שמן של מלודע כ"ש קטורת דלזיהי גופה קריבה לאשיש' וכזה זה לשון
 הקטירה ולא מייבעיא ליה הכא אלא אי חשיבה חשיבה עבודה כמו קמילה דצפקמיה פשיטא לן דהיא עבודה ומפגלן זה כמו שמיטה
 צונה שמשמיטה היא מפרשת חלק גבוה הדם מחלק הדיוק קמילה מפרשת הקומץ מן המזאת אבל צחיפיה לא שייך למימר או לא
 דלזיהי מה שנשאר צמנחה הוא חלק גבוה וכפעם אחת מקריב אותה אבל ביהיקא ליה אי גמר מנא מנא וזש"ל ויהיו זי ענין
 ופשיט רב שימי בר אשי מדפסלה זה לינה פסלה זה מחשבה כלאי' עבודה שזוקין ליה הכמוז ואם כן צחיפיה נמי פסלה זה מחשבה:
 מדפסיל' בה טבו'א' יום פסחה' בה י"ני. מיתה אמר צפ"ק דשזעותו (דף י"ג.) מנהג למתכסה נפסלת בטבול יוס ואפילו הכי לא פסלה
 זה לינה שהרי היו משחין אותו כל השנה עולה י"ל ההוא פסולה דפסיל זה טבול יוס אינו אלא מדרבנן ולהכי לא פסלה
 צה לינה הא דהכא מדאורייתא כמו שצ"ל הקשה רש"י אמאי מיימי מידקא מדפסיל זה טבול יוס פסל זה לינה ליימי
 ממתנייהו צפ"ב דמעילה (דף י.) דקמינ' בדיא הקומץ והקטרת מנחה ככתיב ומנחה כהן משוח ומנחה צפיס מעלין חוץ
 משהוקדשו קדשו ככלי הוכשרו ליפסל בטבול יוס וצמוקש כפרים וצוליה' ולא מתיך וריב"ז' מתיך דהיהו דהתם איכא למימר
 דארי

מנחה וכו'. משנה היוזא לזעמה
 צפק אחר (דף זג.) ואינו לו נבל וז
 ושמיהו במסכת זבחים: מנא הני
 מילי. דזענין שירד מלואר בהמה
 כלי: מדם הנפש. דרש קילות
 שהנפש יולאח בו: גורעין. אות
 ממיכה זו ומוספיין על מיכה זו
 ודורשין: מישה צפתינן קטורים.
 על מנת להקטירה למחר: מי יליף
 מנא מנא ממנחה. מה התם מהניא
 ממשכה דקמימלתא דצפקן לו צמנחות
 (דף פג.) מוזאת המורה לעולה ולמנחה
 וגוי' הוקשו לשלמים מה שלמים
 מןגלגן ומתפגלן אף מנחה וכו':
 והלא נמי הנייא משפחה. צחיפתיה
 או לא. והכלו הנייא לאשקוי' הנייא הך
 כדאשקוי לעיל דהניאו מרוייהו צפי' הוו
 להו כהנא טעמא א' לאומייה הכא צחיפין
 דהתם קומלו' אכל הך מילתא
 אחרימי' היא וכו' נמי לא דרשי גזירה
 שיה לזענין קומלו' דילמא דרשי לה
 לענין מחשבה: פוסל אט כולס.
 שזו היא מהתם שפירא מעלות שזאמרו
 צחומר נקדש (מנינה דף ק.) שהכלי
 מתקן כל מה צחומר להיות כאלו
 נגע ככולו: קפ"ד מדפסיל עובל
 יוס. אלמא קידשה הכלי קדושת
 הנוף פסלה נמי לינה וכוון דפסלה
 לינה פסלה נמי מחשבה לינה כשמייש
 להקטירה למחר. וקשה לי דצפקיה
 למתנייהו דמעילה (דף י.) דמנן זה
 בדיא הקומץ והקטורה ומנחה
 ככתיב מועלין צהן משהוקדשו קדשו
 ככלי הוכשרו ליפסל בטבול יוס
 וצמוקש כפרים ולינלו והכל דתיק
 לאומייה צפק ק"ד מטבול יוס:
 השיג

תורה אור השלם

1. ולקח הבית הקשה
2. ונתן הבית מן הדם על קרנות מזבח קטרת השמים
3. ולקח מלא המחיה
4. והביאה אל בני אהרן
5. והביא את קומץ המשך מילא
6. קמנו שולקת ומשקה לי
7. כל לבנותה וישחית הבית
8. את אקרתה ונתנה
9. אשה ריה ניהא ליה
10. ויקרא ב ב

הגרות מר"ב

רנשבורן

א' רש"י ד"ה והלא נמי
 מהניא מחשבה וכו' לאומייה
 הכא צחיפיה צפ"ק ע"י רש"י
 ע"י

חוס' ישנים

דבקה לקומץ בדופניה
 דמנא. נפקי' דמנחות (דף טו.)
 (א.) שם אמר בעיא' אית
 בני הכי וזמיה' ולקח חתם
 הפר ומדם השפיר. ריב"ז
 פ"י דנכח ולקח הכין השמים
 מים הפר והי' זה תבי'
 וי"ל ולקח הספק מדם הפר
 ומדם קדושה דהיא הכי ודבר
 ושרי' על יי"ב בתוך מדם
 מזה טתן על טהור' על
 מנחה העיטוי לפני הפסח
 והכל קרל און קרל דולק
 והכין השמים מדם הפסח
 וז' יתקבלה בדיקור' אכל'
 ואת כל דם הפסח. צפ"ב
 דכתיב (דף כה.) קחאר' אט
 אינו עש' לשריים דמיי
 ואת כל דם השריים ליה
 טהור' דם מזה מנלן קמלו:
 מלודע דמנחה עובל קבול'
 חמ. מית' לר' ר' אלטן
 מדפסילן לקומץ ונקט קטורה
 משנת לקומץ שש' ויהי
 ואי ליפסל מנא מנא מוקץ
 כיון דז' וזמור' כיון דז' וזמור'
 דנב קשי' יי' מלואר מנחה
 ולי עש' י' עבודת המנחה
 כנגד ד' עבודת' של דם
 דלמחרין מנחות (דף י"ג.)
 אכל קטורת מייבייא ליה
 לפי שאין לו להסירה אלא
 משום שאין להפסיק מלוקח'
 כמזון ולקח לא דמיה ליה
 קמילה שיהי' מנוקש שש' שמו
 וקודש ככלי הוא חשיטה
 קמלה דם: מדפסילן טבול
 יוס פסלה נמי לינה ומתכסה
 זה לינה פסלה נמי מחשבה. זה
 שיקמה הקטורה אחת ליה
 מיימי מניחין צפ"ב דמעילה
 (דף י.) קדשו ככלי הוכשרו
 ליפסל בטבול יוס והוכשרו
 כפרים וצוליה' אמר רבי
 דהיי' דמעילה איכא לזקמה

דבקה לקומץ בדופניה דמנא וכו'
 דמר הכי גרס בעי מר בר רב אשי
 אפסיה למנא דבקה לקומץ
 בארעמייה דמנא מאי הנחה
 נהוכו זענין והא איכא או
 דילמא חמיקותו זענין והא
 איכא חמיקו וכרוכו ספרים
 ליהא לזעיא דמר בר רב אשי
 אבל צפק קמה דמנחום (דף
 י"ג. ה.) איכא ככל הספריים
 ופיון דמיימי לטולה מילתא
 דהתם הכא אבג גרלא גרלא
 דגרסינן נמי לזעיא דמר בר
 רב אשי וזמיה לי דצפק
 המונח מקדש (בבלי דף פח.)
 אמר שמואל כלי שרת און
 מקדש אלף צפתי ופרימי
 למעוטי חקק מושונו במנחון
 ושמה יש לומר דהוא היה
 מפרש כאן שהספק הכלי כי
 ימונא ועשה מוכי צרו וצרו
 מוכי שפיר מקדש ורש"י פה
 שם אלף צפתי צבורה וקשה
 ליה ליימאר נקדש צפתי
 התם:

רבינו הגנאל

דבקה לקומץ בדופניה דמנא וכו'
 דמר הכי גרס בעי מר בר רב אשי
 אפסיה למנא דבקה לקומץ
 בארעמייה דמנא מאי הנחה
 נהוכו זענין והא איכא או
 דילמא חמיקותו זענין והא
 איכא חמיקו וכרוכו ספרים
 ליהא לזעיא דמר בר רב אשי
 אבל צפק קמה דמנחום (דף
 י"ג. ה.) איכא ככל הספריים
 ופיון דמיימי לטולה מילתא
 דהתם הכא אבג גרלא גרלא
 דגרסינן נמי לזעיא דמר בר
 רב אשי וזמיה לי דצפק
 המונח מקדש (בבלי דף פח.)
 אמר שמואל כלי שרת און
 מקדש אלף צפתי ופרימי
 למעוטי חקק מושונו במנחון
 ושמה יש לומר דהוא היה
 מפרש כאן שהספק הכלי כי
 ימונא ועשה מוכי צרו וצרו
 מוכי שפיר מקדש ורש"י פה
 שם אלף צפתי צבורה וקשה
 ליה ליימאר נקדש צפתי
 התם:

גורעין ומוסיפין ודורשין. לא
 שייך למיפוק סכינא
 חרישא דמסקף לקראי דשרין צפ'
 יש נחלשין (ב"ב דף ק"ה:) דהתם [מנין]
 נסיב וי"ו דונחלתו ולמ"ד לזאשו
 ועושה מיכה צפתי עלמא. צפ"ב
 דכתיב (דף כה.) גרס אמר רב
 יהודה אמר שמואל שזמט תריך
 שגביה סמין לעמלה שזמט ולקח
 מדם הפר ולא מדם הפר ודבר אחר
 וזמיה ממשעטין דם הספק כל שכן
 שעל הרצפה וי"ל דילמא דם הספקין
 גרע טפי שמתקבל צפסול דלאמרינן
 צמנחה לא כלל כשר ואם כללה חוץ
 למנחה העורה איכא למאן דלמר
 פסולה צפ"ק דמנחות (דף ט.) א"י נמי
 א"י לאו טעמא דגורעין ומוספיין
 ודורשין רי"א דמדם היא ודבר אחר
 אחא למעוטי שעל הרצפה אכל דספקין
 שפיר דמי הא דלא מייבעיא לן הכא
 אין לי אלא קדשי קדשים קדשים
 קלים מניין דקא מייבעיא צפקא יש
 דזבחים (דף טז.) גני הורסו און
 הפר ואחר כך קיבל דמו פסול
 שנאמר הפר שהיה כבר דיוון דגלי
 צמד מייביה דהיי' קדשים קלים הכי
 גרס רש"י ופליגי בהוה לא מיימי ליה צפתי
 ואמר לעיל משום דלא אפשר ואי דיוו ככלי שרת דמו נעילי צפתי ונחה למתכה עליהו וכי מטי התם ירפה קלת דיוו זי מו צפתי
 לקטורה ליפול על הרצפה והמתכה תשאר עדיין צדיו ולישקלה למתכה ולומחה אררע' והדר יגביה הקטורה מן הקרקע ויתנה על
 הנחלים כיון דדיוו ככלי שרת דמו וי"ל אפילו אמר' דדיוו ככלי שרת דמו ולא מייפסיל א"י פסלה אררע' ואפסיה מכל מקום לאו אורח
 אררע לעשות כן לכתמילה ככל שנה ושנה השתא לפני מלך ד"ו אין עושין כן לפני מלכי המלכים הקב"ה עכ"ר:ו'
 מ"י י"ף כ"א פ"א מהם. פירש"י ומנהגן מנהגיה דליפא ביהיקא מוזאת המורה לעולה ולמנחה וגו' דהוקשה לשלמים שמפגלן
 ומתפגלן וזמיה לי והאמרינן צפק אורו' מוקומן (מנחות דף טח.) דצפק הלמד בדיקה אינו חומר ומלמד גר"ש צפקדשים וי"ל
 לפרש דפשיטא ליה דשיין זה פייגול בהליכתה ובהקטרתה למ"ד צמנחה הקטירה מפגלת הקטירה צפק הקומץ וטו' (מנחות דף טו.)
 כיון דכל הני עבודות דמו לגמרי בעבודת המנחה וזש"ל דלא איתפק לשלמים היא כהן צמר קרל דוחא' המורה ציוס' לזומו' אח' בני
 ישראל להקריב את קרבניהם (ויקרא ז) ודרשין מייני' זה צבור ומשאר ופסח וכל מדי דשיין ביה הקרבה והקטירה עד שאני מרבה לוג שמן
 שאלמו' מלודע דמנחה צפק (ויקרא ט) ומנחות ט. דזענין לשמו ושאל הכי רב עובד הקודש את ריב"ז'א' מנלן וזש"ל ויהיו זי ענין
 לזומו להקריב את קרבניהם בפקא דלזוימו נמי יאקרי קרבן כדכתיב (ויקרא ז) והקריב אותו לאשש' ואת לוג השמן ודרשין צפק צית
 שאני (זבחים דף מד:) כל קרבנם (במדבר יג) לרבות לוג שמן של מלודע כ"ש קטורת דלזיהי גופה קריבה לאשיש' וכזה זה לשון
 הקטירה ולא מייבעיא ליה הכא אלא אי חשיבה חשיבה עבודה כמו קמילה דצפקמיה פשיטא לן דהיא עבודה ומפגלן זה כמו שמיטה
 צונה שמשמיטה היא מפרשת חלק גבוה הדם מחלק הדיוק קמילה מפרשת הקומץ מן המזאת אבל צחיפיה לא שייך למימר או לא
 דלזיהי מה שנשאר צמנחה הוא חלק גבוה וכפעם אחת מקריב אותה אבל ביהיקא ליה אי גמר מנא מנא וזש"ל ויהיו זי ענין
 ופשיט רב שימי בר אשי מדפסלה זה לינה פסלה זה מחשבה כלאי' עבודה שזוקין ליה הכמוז ואם כן צחיפיה נמי פסלה זה מחשבה:
 מדפסיל' בה טבו'א' יום פסחה' בה י"ני. מיתה אמר צפ"ק דשזעותו (דף י"ג.) מנהג למתכסה נפסלת בטבול יוס ואפילו הכי לא פסלה
 זה לינה שהרי היו משחין אותו כל השנה עולה י"ל ההוא פסולה דפסיל זה טבול יוס אינו אלא מדרבנן ולהכי לא פסלה
 צה לינה הא דהכא מדאורייתא כמו שצ"ל הקשה רש"י אמאי מיימי מידקא מדפסיל זה טבול יוס פסל זה לינה ליימי
 ממתנייהו צפ"ב דמעילה (דף י.) דקמינ' בדיא הקומץ והקטרת מנחה ככתיב ומנחה כהן משוח ומנחה צפיס מעלין חוץ
 משהוקדשו קדשו ככלי הוכשרו ליפסל בטבול יוס וצמוקש כפרים וצוליה' ולא מתיך וריב"ז' מתיך דהיהו דהתם איכא למימר
 דארי

גורעין ומוסיפין ודורשין. לא
 שייך למיפוק סכינא
 חרישא דמסקף לקראי דשרין צפ'
 יש נחלשין (ב"ב דף ק"ה:) דהתם [מנין]
 נסיב וי"ו דונחלתו ולמ"ד לזאשו
 ועושה מיכה צפתי עלמא. צפ"ב
 דכתיב (דף כה.) גרס אמר רב
 יהודה אמר שמואל שזמט תריך
 שגביה סמין לעמלה שזמט ולקח
 מדם הפר ולא מדם הפר ודבר אחר
 וזמיה ממשעטין דם הספק כל שכן
 שעל הרצפה וי"ל דילמא דם הספקין
 גרע טפי שמתקבל צפסול דלאמרינן
 צמנחה לא כלל כשר ואם כללה חוץ
 למנחה העורה איכא למאן דלמר
 פסולה צפ"ק דמנחות (דף ט.) א"י נמי
 א"י לאו טעמא דגורעין ומוספיין
 ודורשין רי"א דמדם היא ודבר אחר
 אחא למעוטי שעל הרצפה אכל דספקין
 שפיר דמי הא דלא מייבעיא לן הכא
 אין לי אלא קדשי קדשים קדשים
 קלים מניין דקא מייבעיא צפקא יש
 דזבחים (דף טז.) גני הורסו און
 הפר ואחר כך קיבל דמו פסול
 שנאמר הפר שהיה כבר דיוון דגלי
 צמד מייביה דהיי' קדשים קלים הכי
 גרס רש"י ופליגי בהוה לא מיימי ליה צפתי
 ואמר לעיל משום דלא אפשר ואי דיוו ככלי שרת דמו נעילי צפתי ונחה למתכה עליהו וכי מטי התם ירפה קלת דיוו זי מו צפתי
 לקטורה ליפול על הרצפה והמתכה תשאר עדיין צדיו ולישקלה למתכה ולומחה אררע' והדר יגביה הקטורה מן הקרקע ויתנה על
 הנחלים כיון דדיוו ככלי שרת דמו וי"ל אפילו אמר' דדיוו ככלי שרת דמו ולא מייפסיל א"י פסלה אררע' ואפסיה מכל מקום לאו אורח
 אררע לעשות כן לכתמילה ככל שנה ושנה השתא לפני מלך ד"ו אין עושין כן לפני מלכי המלכים הקב"ה עכ"ר:ו'
 מ"י י"ף כ"א פ"א מהם. פירש"י ומנהגן מנהגיה דליפא ביהיקא מוזאת המורה לעולה ולמנחה וגו' דהוקשה לשלמים שמפגלן
 ומתפגלן וזמיה לי והאמרינן צפק אורו' מוקומן (מנחות דף טח.) דצפק הלמד בדיקה אינו חומר ומלמד גר"ש צפקדשים וי"ל
 לפרש דפשיטא ליה דשיין זה פייגול בהליכתה ובהקטרתה למ"ד צמנחה הקטירה מפגלת הקטירה צפק הקומץ וטו' (מנחות דף טו.)
 כיון דכל הני עבודות דמו לגמרי בעבודת המנחה וזש"ל דלא איתפק לשלמים היא כהן צמר קרל דוחא' המורה ציוס' לזומו' אח' בני
 ישראל להקריב את קרבניהם (ויקרא ז) ודרשין מייני' זה צבור ומשאר ופסח וכל מדי דשיין ביה הקרבה והקטירה עד שאני מרבה לוג שמן
 שאלמו' מלודע דמנחה צפק (ויקרא ט) ומנחות ט. דזענין לשמו ושאל הכי רב עובד הקודש את ריב"ז'א' מנלן וזש"ל ויהיו זי ענין
 לזומו להקריב את קרבניהם בפקא דלזוימו נמי יאקרי קרבן כדכתיב (ויקרא ז) והקריב אותו לאשש' ואת לוג השמן ודרשין צפק צית
 שאני (זבחים דף מד:) כל קרבנם (במדבר יג) לרבות לוג שמן של מלודע כ"ש קטורת דלזיהי גופה קריבה לאשיש' וכזה זה לשון
 הקטירה ולא מייבעיא ליה הכא אלא אי חשיבה חשיבה עבודה כמו קמילה דצפקמיה פשיטא לן דהיא עבודה ומפגלן זה כמו שמיטה
 צונה שמשמיטה היא מפרשת חלק גבוה הדם מחלק הדיוק קמילה מפרשת הקומץ מן המזאת אבל צחיפיה לא שייך למימר או לא
 דלזיהי מה שנשאר צמנחה הוא חלק גבוה וכפעם אחת מקריב אותה אבל ביהיקא ליה אי גמר מנא מנא וזש"ל ויהיו זי ענין
 ופשיט רב שימי בר אשי מדפסלה זה לינה פסלה זה מחשבה כלאי' עבודה שזוקין ליה הכמוז ואם כן צחיפיה נמי פסלה זה מחשבה:
 מדפסיל' בה טבו'א' יום פסחה' בה י"ני. מיתה אמר צפ"ק דשזעותו (דף י"ג.) מנהג למתכסה נפסלת בטבול יוס ואפילו הכי לא פסלה
 זה לינה שהרי היו משחין אותו כל השנה עולה י"ל ההוא פסולה דפסיל זה טבול יוס אינו אלא מדרבנן ולהכי לא פסלה
 צה לינה הא דהכא מדאורייתא כמו שצ"ל הקשה רש"י אמאי מיימי מידקא מדפסיל זה טבול יוס פסל זה לינה ליימי
 ממתנייהו צפ"ב דמעילה (דף י.) דקמינ' בדיא הקומץ והקטרת מנחה ככתיב ומנחה כהן משוח ומנחה צפיס מעלין חוץ
 משהוקדשו קדשו ככלי הוכשרו ליפסל בטבול יוס וצמוקש כפרים וצוליה' ולא מתיך וריב"ז' מתיך דהיהו דהתם איכא למימר
 דארי

מנחה וכו'. משנה היוזא לזעמה
 צפק אחר (דף זג.) ואינו לו נבל וז
 ושמיהו במסכת זבחים: מנא הני
 מילי. דזענין שירד מלואר בהמה
 כלי: מדם הנפש. דרש קילות
 שהנפש יולאח בו: גורעין. אות
 ממיכה זו ומוספיין על מיכה זו
 ודורשין: מישה צפתינן קטורים.
 על מנת להקטירה למחר: מי יליף
 מנא מנא ממנחה. מה התם מהניא
 ממשכה דקמימלתא דצפקן לו צמנחות
 (דף פג.) מוזאת המורה לעולה ולמנחה
 וגוי' הוקשו לשלמים מה שלמים
 מןגלגן ומתפגלן אף מנחה וכו':
 והלא נמי הנייא משפחה. צחיפתיה
 או לא. והכלו הנייא לאשקוי' הנייא הך
 כדאשקוי לעיל דהניאו מרוייהו צפי' הוו
 להו כהנא טעמא א' לאומייה הכא צחיפין
 דהתם קומלו' אכל הך מילתא
 אחרימי' היא וכו' נמי לא דרשי גזירה
 שיה לזענין קומלו' דילמא דרשי לה
 לענין מחשבה: פוסל אט כולס.
 שזו היא מהתם שפירא מעלות שזאמרו
 צחומר נקדש (מנינה דף ק.) שהכלי
 מתקן כל מה צחומר להיות כאלו
 נגע ככולו: קפ"ד מדפסיל עובל
 יוס. אלמא קידשה הכלי קדושת
 הנוף פסלה נמי לינה וכוון דפסלה
 לינה פסלה נמי מחשבה לינה כשמייש
 להקטירה למחר. וקשה לי דצפקיה
 למתנייהו דמעילה (דף י.) דמנן זה
 בדיא הקומץ והקטורה ומנחה
 ככתיב מועלין צהן משהוקדשו קדשו
 ככלי הוכשרו ליפסל בטבול יוס
 וצמוקש כפרים ולינלו והכל דתיק
 לאומייה צפק ק"ד מטבול יוס:
 השיג

מנחה וכו'. משנה היוזא לזעמה
 צפק אחר (דף זג.) ואינו לו נבל וז
 ושמיהו במסכת זבחים: מנא הני
 מילי. דזענין שירד מלואר בהמה
 כלי: מדם הנפש. דרש קילות
 שהנפש יולאח בו: גורעין. אות
 ממיכה זו ומוספיין על מיכה זו
 ודורשין: מישה צפתינן קטורים.
 על מנת להקטירה למחר: מי יליף
 מנא מנא ממנחה. מה התם מהניא
 ממשכה דקמימלתא דצפקן לו צמנחות
 (דף פג.) מוזאת המורה לעולה ולמנחה
 וגוי' הוקשו לשלמים מה שלמים
 מןגלגן ומתפגלן אף מנחה וכו':
 והלא נמי הנייא משפחה. צחיפתיה
 או לא. והכלו הנייא לאשקוי' הנייא הך
 כדאשקוי לעיל דהניאו מרוייהו צפי' הוו
 להו כהנא טעמא א' לאומייה הכא צחיפין
 דהתם קומלו' אכל הך מילתא
 אחרימי' היא וכו' נמי לא דרשי גזירה
 שיה לזענין קומלו' דילמא דרשי לה
 לענין מחשבה: פוסל אט כולס.
 שזו היא מהתם שפירא מעלות שזאמרו
 צחומר נקדש (מנינה דף ק.) שהכלי
 מתקן כל מה צחומר להיות כאלו
 נגע ככולו: קפ"ד מדפסיל עובל
 יוס. אלמא קידשה הכלי קדושת
 הנוף פסלה נמי לינה וכוון דפסלה
 לינה פסלה נמי מחשבה לינה כשמייש
 להקטירה למחר. וקשה לי דצפקיה
 למתנייהו דמעילה (דף י.) דמנן זה